

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Stephenie Meyer

AMURG

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
AMURG

Partea I

editura rao

CUPRINS

Prefață.....	13
1. Prima vedere.....	15
2. Carte deschisă.....	36
3. Fenomenul.....	55
4. Invitații.....	67
5. Grupa de sânge.....	81
6. Povești înfricoșătoare.....	101
7. Coșmarul.....	116
8. Port Angeles.....	134
9. Teoria.....	156
10. Interogații.....	170
11. Complicații.....	188
12. Pe muchie.....	203

PREFAȚĂ

Nu m-am gândit niciodată la cum voi muri – deși aș fi avut destule motive în ultimele câteva luni – dar chiar dacă aș fi făcut-o, nu mi-aș fi închipuit că va fi așa.

Ținându-mi răsuflarea, îmi pironisem privirea în celălalt capăt al încăperii spațioase, în ochii întunecați ai vânătorului, iar el se uita la mine cu plăcere.

Avea să fie o moarte bună, cu siguranță, în locul altcuiva, al cuiva pe care îl iubeam. O moarte nobilă chiar. Ar trebui să conteze și asta la ceva.

Știam că dacă nu m-aș fi dus niciodată la Forks, nu ar fi trebuit să înfrunt moartea acum. Însă, oricât aș fi fost de îngrozită, tot nu regretam hotărârea luată. Dacă viața îți oferă un vis care-ți depășește complet așteptările, nu trebuie să-ți pară rău când se sfârșește.

Vânătorul zâmbi prietenos, năpustindu-se asupra mea ca să mă omoare.

1. PRIMA VEDERE

Mama m-a condus la aeroport cu geamurile de la mașină coborâte. Erau 24 de grade în Phoenix, iar cerul era de un albastru perfect, fără nicio urmă de nori. Mă îmbrăcasem cu cămașa mea preferată – o cămașă de dantelă cu ochiuri și fără mâneci; o luasem în semn de rămas-bun. Pe deasupra purtam un hanorac.

În Peninsula Olympic din nord-vestul statului Washington se află un orașel pe nume Forks, sub un cer acoperit aproape întotdeauna de nori. În acest loc neimportant plouă mai mult decât în oricare altă parte a Statelor Unite ale Americii. Din umbra întunecată și omniprezentă a acestui oraș a evadat mama mea pe când eu aveam doar câteva luni. În acest oraș am fost silită să îmi petrec o lună în fiecare vară până la vârsta de 14 ani. Acela a fost anul în care am pus piciorul în prag; de trei veri încoace, tatăl meu, Charlie, venea cu mine în California pentru două săptămâni de vacanță.

În Forks mă autoexilam acum – un act pe care îl întreprindeam cu groază. Detestam Forks.

Îmi plăcea în Phoenix. Îmi plăceau soarele și arșița dogoritoare. Îmi plăcea marele oraș, viguros și întins.

– Bella, îmi zise mama pentru a mia oară, înainte să urc în avion. Nu te obligă nimeni să faci asta.

Mama arată ca mine, doar că are părul scurt și riduri de la râs pe față. Am simțit un junghi de panică, văzându-i ochii larg

deschiși, de copil. Cum puteam s-o las pe draga mea mamă, dezordonată și necugetată, să-și poarte singură de grijă? Sigur, acum îl avea pe Phil, așa că facturile vor fi plătite, va avea mâncare în frigider, benzină în rezervor și pe cineva pe care să-l sune când se va rătăci. Și totuși...

– Vreau să merg, am mințit eu.

Nu am știut niciodată cum să mint, dar am repetat această minciună atât de des în ultima vreme încât acum sună aproape convingătoare.

– Salută-l pe Charlie din partea mea.

– O să-l salut.

– O să ne vedem în curând, insistă ea. Poți veni acasă când vrei tu, mă voi întoarce îndată ce vei avea nevoie de mine.

Însă îi puteam citi în ochi sacrificiul din spatele acelei promisiuni.

– Nu-ți mai face griji în privința mea, am îndemnat-o eu. O să fie totul bine. Te iubesc, mamă.

Ea mă strânse în brațe o vreme, apoi m-am urcat în avion și ea a plecat.

Este un zbor de patru ore de la Phoenix la Seattle, încă o oră cu un avion mic până la Port Angeles, și apoi o oră cu mașina până la Forks. Zborul în sine nu mă neliniștea; în schimb, ora pe care aveam s-o petrec în mașină cu Charlie mă îngrijora puțin.

Charlie se purtase destul de rezonabil, dată fiind situația. Părea chiar mulțumit că veneam să stau cu el pe termen mai lung, pentru prima oară. Mă înscrisese deja la liceu și urma să mă ajute să-mi iau o mașină.

Dar era clar că lucrurile aveau să fie ciudate cu Charlie. Nici eu, nici el nu eram genul vorbăreț, și oricum nu știam ce-ar fi fost de spus. Știam că era chiar nedumerit de decizia mea – așa cum făcuse și mama înainte –, nu încercasem niciodată să ascund că nu-mi place Forks.

Ploua când am aterizat în Port Angeles. Nu am luat asta ca pe un semn, ci doar ca pe ceva inevitabil. Deja îmi luasem adio de la soare.

Charlie mă aștepta în mașina sa de poliție. Și la asta mă așteptam. Charlie este Șeriful Swan pentru locuitorii din Forks. Motivul principal care m-a determinat să-mi doresc o mașină, în ciuda puținilor bani de care dispuneam, a fost că refuzam să fiu plimbată prin oraș într-un automobil cu lumini roșii și albastre pe capotă. Nimic nu încetinește traficul mai mult decât un polițist.

Charlie mă îmbrățișă stângaci, cu un braț, când coboram din avion.

– Mă bucur să te văd, Bells, rosti el, zâmbind cât putea de automat și sprijinindu-mă. Nu te-ai schimbat prea mult. Ce mai face Renée?

– Mama e bine. Și eu mă bucur să te văd, tată. Nu aveam voie să-i spun Charlie în față.

Aveam doar câteva bagaje. Majoritatea hainelor mele din Arizona erau prea permeabile pentru Washington.

Mama și cu mine ne pusesem toți banii la grămadă ca să-mi suplimentez garderoba de iarnă, dar aceasta încă era destul de sărăcăcioasă. Încăpu toată în portbagajul mașinii de poliție.

– Am găsit o mașină bună pentru tine, anunță el după ce ne-am pus centurile.

– Ce fel de mașină? Felul în care spusese „o mașină bună pentru tine“ în loc de „o mașină bună“ îmi trezise suspiciuni.

– Păi e o camionetă de fapt, un Chevrolet.

– Unde ai găsit-o?

– Ți-l mai amintești pe Billy Black din La Push? La Push era mica rezervă de indieni de pe coastă.

– Nu.

– Mergea cu noi la pescuit vara, insistă Charlie.

Așa se explica de ce nu-mi aminteam de el. În general reușesc de minune să blochez lucrurile dureroase și nefolositoare din memorie.

– Acum este într-un scaun cu rotile, continuă Charlie când văzu că nu răspund, așa că nu mai poate conduce și s-a oferit să-mi vândă ieftin camioneta lui.

– Din ce an este? Mi-am dat seama din felul în care i se schimbă expresia de pe chip că sperase să nu-l întreb asta.

– Păi, Billy a făcut multe îmbunătățiri la motor – are doar câțiva ani vechime, de fapt.

Speram că nu are o părere atât de proastă despre mine ca să creadă că mă voi da bătut așa repede.

– Când a cumpărat-o?

– În 1984, mi se pare.

– Era nouă când a luat-o?

– Nu chiar. Cred că a fost nouă undeva pe la începutul anilor '60 – sau pe la sfârșitul anilor '50, în cel mai rău caz, recunosc el spășit.

– Ch... tată, eu nu știu nimic despre mașini. Nu aș fi în stare să o repar dacă se strică ceva, nici nu mi-aș putea permite un mecanic...

– Bella, serios, chestia aia merge strună. Acum nu mai sunt construite ca pe vremuri.

Chestia, îmi trecu prin minte... avea potențial – măcar ca poreclă.

– Cât de ieftin înseamnă ieftin? La urma urmei, în privința asta chiar nu puteam face compromisuri.

– Păi, scumpo, eu ți-am cam cumpărat-o deja. Pe post de cadou de bunvenit. Charlie trase cu coada ochiului la mine, cu o expresie plină de speranță pe chip.

Uau! Gratis.

– Nu trebuia să faci asta, tată. Aveam de gând să-mi cumpăr singură mașina.

– Nu-i nicio problemă. Vreau să fii fericită aici.

Se uita la drum când a zis asta. Charlie nu se simțea în largul lui când trebuia să-și exprime emoțiile cu voce tare. Am moștenit asta de la el. Așa că m-am uitat și eu înainte când i-am răspuns.

– E frumos din partea ta, tată. Mulțumesc. Chiar îți sunt recunoscătoare.

Nu mai trebuie să repet că fericirea mea în Forks este un lucru imposibil. Nu trebuie să mai sufere și el pe lângă mine.

Iar eu n-am căutat niciodată o camionetă de dar la dinți – sau la motor.

– Mda, cu plăcere, băigui el, stânjenit de mulțumirile mele.

Am mai schimbat câteva vorbe despre vreme, care era ploioasă, și cam în asta a constatat toată conversația. Ne-am uitat pe geam, în tăcere.

Era frumos, bineînțeles; nu puteam nega. Totul era verde: copacii, trunchiurile lor acoperite cu mușchi, crengile încărcate cu frunze, pământul acoperit de ferigi. Până și aerul căpăta o nuanță verzuie când trecea prin frunze.

Era totul verde – o altă planetă.

În cele din urmă am ajuns acasă la Charlie. Locuia tot în casa micuță, cu două dormitoare, pe care o cumpărase la începutul căsătoriei cu mama. Doar începutul mai rămăsese din acea căsătorie. Acolo, parcată pe strada din fața casei, se afla noua mea camionetă (mă rog, nouă pentru mine). Era de un roșu spălăcit, cu aripile mari și rotunjite și cu o cabină butucănoasă. Spre marea mea surprindere, chiar îmi plăcea. Nu știam dacă o să mergă, dar mă puteam vedea conducând-o. În plus, era una dintre mașinile alea din fier masiv care nu se strică niciodată – așa cum mai vezi la locul unui accident, cu vopseaua nescorojită măcar, lângă mașina străină pe care tocmai a făcut-o bucăți.

– Uau, tată, îmi place la nebunie! Mulțumesc!

Acum ziua groaznică de mâine se anunța ceva mai puțin cuplită. Măcar nu va trebui să aleg între a merge până la școală pe jos, trei kilometri prin ploaie, sau a accepta să ajung acolo cu mașina șerifului.

– Mă bucur că-ți place, rosti Charlie, din nou stânjenit.

Mi-am dus toate lucrurile la etaj într-un singur drum. Urma să stau în dormitorul de vest, cu vedere spre curtea din față. Camera îmi era familiară; fusese camera mea încă de când mă născusem. Podeaua de lemn, pereții de un albastru-deschis, perdelele de mătase îngălbenite – toate făceau parte din copilăria mea. Singurele schimbări pe care le făcuse Charlie vreodată fuseseră să înlocuiască leagănul cu un pat și să

adauge un birou după ce-am mai crescut. Pe birou era acum un calculator la mâna a doua, cu cablul telefonic pentru modem prins pe podea până la cea mai apropiată mufă de telefon. Asta fusese dorința mamei, pentru a putea păstra legătura cu ușurință. Balansoarul din copilăria mea era încă într-un colț.

Nu era decât o singură toaletă în capătul scărilor și trebuia s-o împart cu Charlie. Încercam să nu mă gândesc prea mult la asta.

Una dintre chestiile care-mi plac cel mai mult la Charlie este că nu mi se bagă în suflet. M-a lăsat să despachetez singură și să mă instalez, ceva ce i-ar fi fost cu totul imposibil mamei mele. Era plăcut să fiu singură, să nu fiu nevoită să zâmbesc și să par mulțumită; o ușurare să mă pot uita pe fereastră la perdeaua de ploaie și să las să-mi scape câteva lacrimi. Nu aveam starea necesară pentru a plânge în hohote. Voiam să fac asta la culcare, când urma să mă gândesc la a doua zi dimineată.

Liceul Forks avea un total înspăimântător de 357 – acum 358 – de elevi; la fostul meu liceu erau peste 700 de persoane numai într-un an. Toți puștii de aici crescuseră împreună – până și bunicii lor copilăriseră împreună.

Aveam să fiu fata cea nouă de la oraș, o ciudățenie.

Poate dacă aș fi arătat cum ar trebui să arate o fată din Phoenix, aș fi putut să întorc asta în avantajul meu. Însă eu nu m-am acomodat nicăieri, din punct de vedere fizic. Ar fi *trebuit* să fiu bronzată, athletică, blondă – o voleibalistă sau o majoretă – toate lucrurile la care se așteaptă cineva atunci când crești în valea soarelui.

Eu, în schimb, aveam pielea sidefie, fără să am măcar ochii albaștri sau părul roșcat, și asta în ciuda soarelui care dogorea în permanență. Fusesem dintotdeauna zveltă, însă destul de moale, în niciun caz athletică; nu aveam coordonarea motorie necesară pentru a practica vreun sport fără să mă fac de râs – sau fără să mă rănesc și să-i rănesc și pe cei din preajmă.

După ce am terminat de pus hainele în dulapul vechi de pin, mi-am luat trusa de baie și m-am dus în baie să mă spal

după ziua petrecută pe drum. Mi-am privit fața în oglindă în timp ce îmi pieptănam părul încălțit și ud. Poate că era din cauza luminii, dar aveam o paloare nesănătoasă pe chip. Tenul meu poate fi drăguț – este strălucitor, aproape translucid – dar totul depinde de culoare. Aici nu aveam deloc culoare.

Privindu-mi reflecția palidă din oglindă, am fost silită să recunosc că mă mințeam singură. Nu doar din punct de vedere fizic nu mă acomodasem vreodată. Și dacă nu-mi găsisem locul potrivit într-o școală de trei mii de oameni, ce șanse aveam aici?

Nu mă înțelegeam bine cu cei de vârsta mea. Poate că adevărul era că nu mă înțelegeam bine cu nimeni, de fapt. Nici măcar mama mea, care îmi era cea mai apropiată ființă de pe planetă, nu era niciodată în ton cu mine. Câteodată mă întrebam dacă vedeam lucrurile la fel precum ceilalți oameni. Poate că era ceva în neregulă cu creierul meu. Însă cauza nu conta. Tot ce conta era efectul. Și mâine avea să fie doar începutul.

Nu am dormit bine în acea noapte, chiar și după ce m-am oprit din plâns. Răpăitul constant al ploii și șuieratul vântului pe acoperiș se auzeau în permanență pe fundal. Am tras plapuma veche peste cap și după aceea am pus deasupra și perna. Însă nu am putut adormi până după miezul nopții, când ploaia s-a mai domolit.

A doua zi dimineată nu puteam vedea nimic altceva pe fereastră în afară de ceața groasă și am avut o senzație de claustrofobie. Aici nu se vedea niciodată cerul; era ca o cușcă.

Micul dejun cu Charlie se desfășură în tăcere. Îmi ură succes la școală. Eu i-am mulțumit, știind că urarea lui nu avea sorti de izbândă. Norocul tindea să mă evite. Charlie plecă primul, ducându-se la stația de poliție care-i era soție și familie. După ce plecă, am rămas la masa pătrată și veche din stejar, pe unul dintre cele trei scaune de trei feluri și i-am examinat mica bucătărie, cu pereții întunecați, dulapurile galbene și linoleumul de pe podea. Nimic nu se schimbă. Mama vopsise dulapurile cu optsprezece ani în urmă într-o încercare de a aduce un pic de lumină în casa noastră. Deasupra micului șemineu din

livingul înghesuit de alături se afla un șir de fotografii. Una de la căsătoria lui Charlie cu mama, ținută în Las Vegas, apoi una cu noi trei la spital, după ce m-am născut eu, făcută de o asistentă sâritoare, urmată de o suită de fotografii cu mine, la școală, până la anul trecut. Mi-era jenă să mă uit la acestea – trebuia să văd cum l-aș fi putut convinge pe Charlie să le dea jos, măcar cât stăteam și eu aici.

Când ajungeai în casa asta, era imposibil să nu-ți dai seama că Charlie nu o uitase niciodată pe mama. Mă făcea să mă simt stingheră.

Nu voiam să ajung prea devreme la școală, dar nu mai puteam rămâne în casă. Mi-am pus jacheta – care aducea un pic a costum de protecție – și am ieșit în ploaie.

Încă mai burnița, nu destul cât să mă ude learcă în timp ce m-am întins după cheia de la casă, ascunsă mereu sub streșina de la intrare, și am încuiat. Mă deranja pleoscăitul noilor mei bocanci impermeabili. Îmi era dor de scrâșnetul normal al pietrișului sub tălpi. Nu mă puteam opri să îmi admir camioneta pe îndelete; trebuia să mă grăbesc ca să scap de fuioarele de ceață jilavă ce mi se vâlătuceau pe la cap și mi se încălceau în păr.

În camionetă era plăcut și uscat. Era clar că Billy sau Charlie făcuseră curat înăuntru, însă scaunele argăsite și capitonate încă păstrau un miros vag de tutun, benzină și mentă. Spre ușurarea mea, motorul porni repede, însă zgomotos, prinzând viață și apoi duduind la maximum. Eh, o mașină atât de veche n-avea cum să nu aibă și defecte. Radioul străvechi încă funcționa, un lucru la care nu mă așteptasem.

Nu mi-a fost greu să găsesc școala, deși nu mai fusesem niciodată acolo. Ca majoritatea celorlalte clădiri, se afla un pic dincolo de drumul național. Nu arăta neapărat ca o școală; numai semnul pe care scria „Liceul Forks” m-a făcut să mă opresc. Arăta ca o serie de case asortate, construite din cărămizi maronii. Locul era atât de ascuns de copaci și tufișuri încât nici nu i-am văzut adevărata mărime la început. *Unde-i*

senzația dată de instituție? m-am întrebat cu nostalgie. *Unde sunt gardurile din sârmă și detectoarele de metal?*

Am parcat în fața primei clădiri, care avea un mic semn deasupra ușii – „recepție”. Nu mai parcase nimeni aici și eram sigură că era interzis, dar am hotărât că-i mai bine să primesc instrucțiuni înăuntru decât să mă învârt în cerc prin ploaie ca proasta. Am ieșit fără tragere de inimă din cabina încălzită a camionetei și am pornit pe o cărăruie de piatră mărginită de un gard viu întunecat. Am tras adânc aer în piept înainte să deschid ușa.

Înăuntru era o lumină puternică și mai cald decât sperasem. Biroul era mic; o zonă îngustă de așteptare cu scaune pliante capitonate, un covor comercial cu pete portocalii, anunțuri și premii agățate pe pereți, un ceas mare ce bătea zgomotos. Peste tot erau plante, în ghivece mari de plastic, de parcă nu ar fi fost destulă verdețură afară. Încăperea era împărțită în două de o teighea lungă, ticsită cu coșuri pline cu hârtii și fluturași colorați strident. În spatele teighelei era trei birouri, iar la unul dintre acestea se afla o femeie vâncioasă, cu părul roșcat și cu ochelari. Purta un tricou mov, ceea ce mă făcu să mă simt deodată îmbrăcată excesiv.

Femeia roșcată își ridică privirea.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Mă numesc Isabella Swan, am zis eu, observând imediat o scăpărare în ochii ei.

Eram așteptată, un subiect de bărfă, fără îndoială. Fiica fostei soții flusturate a șerifului, întoarsă în sfârșit acasă.

– Desigur, replică ea. Căută printr-un vraf de documente care de-abia stătea în echilibru până găsi hârtiile pe care le căuta. Am aici orarul tău și o hartă a școlii. Scoase câteva foi pe teighea ca să-mi arate.

Trecu prin orar pentru mine, indicându-mi pe hartă cea mai bună rută către fiecare curs, și îmi dădu o hârtie pe care să mi-o semneze toți profesorii și pe care trebuia să o aduc la sfârșitul zilei. Îmi zâmbi și, la fel ca Charlie, îmi zise că speră